

TAMERA ALEXANDER

*O melodie
necântată*

SERIA CONACUL BELMONT • 3

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII
Oradea, 2020

*Lui Jack,
micul meu tovarăș de nădejde
care mi-a ținut atâția ani companie în timp ce scriam.
A fost nespus de greu să termin cartea aceasta fără tine.
Încă îți mai ducem dorul...*

Căci căile omului sunt lămurite înaintea ochilor Domnului
și El vede toate cărările lui.
Proverbele lui Solomon 5:21

Prefață

Muzica este o parte importantă a vieților noastre și are o diversitate de forme. Nu există, vezi bine, o măsură universală atunci când vorbim despre nenumăratele stiluri ale acestei arte prețuite de-a lungul veacurilor.

Așa cum este general valabil atunci când comparăm moravurile societății contemporane cu cele ale trecutului, ceea ce a fost odată tabu a devenit între timp – de bine, de rău – o normă. În zilele noastre, în mai toate țările din lume, femeile sunt bine-venite în cadrul orchestrelor, iar talentul le este admirat și aplaudat.

Lucrurile n-au stat însă întotdeauna așa.

În secolul al XIX-lea, femeilor le era interzis să cânte în orchestre sau concerte simfonice, fiind considerate prea grațioase și delicate pentru rigorile practicii și dedicarea pe care le presupune stăpânirea unui instrument muzical. (Puțin credincioșilor...)

Documentându-mă, am descoperit întâmplător o opinie, populară la vremea aceea, care susținea nu doar că femeile nu își au locul într-o orchestră, ci și că ar fi de-a dreptul scandalos ca o femeie să cânte în public la vioară. Ar fi mult prea senzual și sugestiv. Nicio femeie cuviincioasă nu s-ar gândi să facă vreodată așa ceva!

Și așa... s-a născut ideea acestui roman din seria „Conacul Belmont”.

Deși cartea pe care urmează s-o citești este, în cea mai mare parte a sa, pură ficțiune, vei găsi întrețesute pe parcursul ei frânturi de istorie adevărată și personalități reale ale acelor vremuri. Spre exemplu, chiar există un Conac Belmont în Nashville, clădit în 1853, ce încă mai dăinuie și astăzi. Iar doamna Adelia Acklen, un personaj al romanului, este femeia dinamică și avangardistă care a trăit acolo.

Adelicia a avut trei mari iubiri definitorii în viață – arta, natura și muzica. Asta a inspirat, de la bun început, temele celor trei romane din seria „Conacul Belmont”, a cărei ultimă carte o ții acum în mână: arta (*Mirajul celebrității*), natura (*O frumusețe rară*) și, în cele din urmă, muzica (*O melodie necântată*).

În timp ce scriam, am avut nu o dată sentimentul că aceste povești și personaje așteptaseră, parcă, să le aștern eu în scris și le sunt extrem de recunoscătoare pentru asta. A fost o plăcere și o onoare să fac aceste călătorii împreună cu ele.

Pe lângă Adelicia, multe alte personaje ale cărții au fost inspirate de persoane reale – care au lucrat la Belmont sau au vizitat domeniul în acele timpuri. Totuși, personalitățile și acțiunile personajelor, așa cum sunt ele zugrăvite în romanul de față, sunt strict rodul imaginației mele.

Un bonus la această carte! Pe pagina mea de internet (www.TameraAlexander.com) am inclus linkuri către toate piesele muzicale „interpretate” în roman. Prin urmare, dacă dorești să le ascuți în timp ce citești, nu trebuie decât să accesezi repertoriul din secțiunea dedicată cărții *O melodie necântată*.

Te invit alături de mine, să deschidem încă o dată ușa istoriei și să pășim în vremuri și locuri de altădată. Sper că vei auzi acordurile nu prea îndepărtate ale ariilor compuse de Beethoven, Mozart și alți mari maestri ai muzicii, așa cum le-am auzit eu în timp ce scriam povestea lui Tate și Rebeka.

Îți mulțumesc că mă însoțești și în această călătorie.

Tamera

NASHVILLE, TENNESSEE

12 IANUARIE 1871

Rebekah Carrington stătea tremurând pe trotuarul opus, cu valiza atârându-i grea în mână și pelerina presărată cu fulgi de zăpadă. Numără în gând pașii pe care îi avea de făcut până la ușa casei în care copilărise. Cum de o distanță atât de mică i se părea de-a dreptul insurmontabilă, mult mai greu de parcurs decât oceanul pe care tocmai îl traversase? Ce n-ar fi dat să poată clipi din ochi și să se vadă înapoi în Viena.

După zece ani, Austria îi devenise al doilea cămin, unul mult mai drag inimii ei decât orașul în care se născuse și își trăise prima jumătate a vieții. Scrisoarea primită cu aproape patru săptămâni în urmă, la doar câteva zile înainte de Crăciun, schimbase însă to...

Brusc, ușa casei se deschise.

Rebekah se trase repede în umbra unui pin din apropiere, cu acele înmiresmate și țepoase acoperite de promoroacă. Își coborî capul și furișă o privire printre ramurile înghețate, cu aburul propriei respirații persistând, fantomatic, în aer, și stomacul strâns – nu doar de foame.

Era el.

De câte ori nu îl revăzuse cu ochii minții de când plecase din Nashville?

Totuși, privindu-l acum, la distanță de un deceniu, din perspectiva unei femei în toată firea, i se părea cu totul diferit de bărbatul spre care își înălțase îngrozită privirea la frageda vârstă de treisprezece ani. Deși i se îngroșase mijlocul odată cu înaintarea

în vârstă, la înălțimea lui de 1,80 metri, avea și acum o prezență impunătoare.

Nu mai era, însă, nicidecum muntele de om care i se păruse a fi cândva.

Amintirile tentativelor lui josnice – și mai cu seamă amintirea acelei seri – o bântuiseră ani de-a rândul. Totuși, cu timpul și datorită distanței care îi despărțise, trecuse peste asta. Nu mai era fetița naivă de odinioară și nu se mai temea de el.

Atunci de ce îi bătea inima, mai-mai să-i sară din piept? Își îndreptă spatele, făcându-și curaj.

Tatăl ei vitreg urcă în trăsură – una mult mai opulentă decât își amintea Rebekah să fi deținut el și mama ei cu ani în urmă. Probabil o achiziție făcută de acesta cu banii dobândiți dintr-o recentă *moștenire*. Gândul îi adânci și mai mult aversiunea față de el, făcând-o să pună, încă o dată, sub semnul întrebării, moartea – prematură – a bunicii ei.

Unde bunica Carrington nu îi pomenise în nicio scrisoare că nu s-ar simți bine sau că ar fi bolnavă, vestea „morții ei tragice și neașteptate” o șocase. Era de-a dreptul absurd, iar pierderea o îndurera până în adâncul ființei.

Rebekah scrută cu privirea trăsura și silueta bărbatului care ședea în ea.

Barton Ledbetter *nu* era un om onorabil, o știa prea bine. Dar nu putea fi, totuși, atât de lipsit de scrupule cât să îndrăznească a...

– De cin' te-ascunzi? îi curmă o voce șirul gândurilor.

Tresărind, Rebekah se răsuci speriată.

Un băiețel se uita la ea de sub cozorocul unei șepci roșii jerpelite, privirea lui beligerantă repetând întrebarea.

Rebekah se încruntă.

– Nu mă *ascund* de nimeni.

Puștiul își lăsă capul într-o parte, dându-i de înțeles că el e de altă părere.

– Aveam doar nevoie de... un moment de gândire.

Ceea ce nu era întru totul neadevărat. Și oricum, își spuse Rebekah, îndepărtându-și muștrarea de cuget, *nu îl privește pe el ce fac eu aici*.

De umărul firav al copilului atârna o traistă pe jumătate plină cu ziare. Intuind parcă o oportunitate, aceasta scoase un ziar, îl făcu repede sul și i-l întinse de parcă i-ar fi înmânat înseși bijuteriile Casei de Habsburg.

— Cinci cenți ziaru', donșoară. Dă-mi zece – puștiul rânji în colțul gurii – și n-oi spune la nimeni ce-am văzut.

Rebekah îl ochi amuzată.

— Și ce anume crezi tu, mă rog, că ai văzut?

— Te-am văzut cum trăgeai cu ochiu' la familia care locuiește acolo', ripostă el, arătând spre casa de vizavi.

Tocmai în momentul acela, trăsura trecu pe lângă ei. Barton Ledbetter ridică privirea și păru să se uite direct la ea. Rebekah încremeni. El și mama ei știau că avea să sosească abia mâine. Datorită vremii frumoase, traversarea Atlanticului durase cu o zi mai puțin, dar...

Se retrase în ascunzișul țepos al pinului, realizând că nu era încă pregătită să dea ochii cu el. Avea nevoie de timp ca să își plănuiască următorii pași – pași care s-o ducă departe de el. Și, din păcate, și de mama ei. Asta dacă... n-o va putea convinge să i se alăture.

Trăsura trecu mai departe și Rebekah răsuflă ușurată când aceasta se făcu nevăzută după colț.

— Ei, atunci cum rămâne?

Rebekah întoarse capul. Puștiul era încă tot acolo, privind-o triumfător. Înțelegând că are de a face cu un oportunist, Rebekah îi susșinu dârză privirea.

— Nici măcar nu știi cine locuiește acolo, tinere.

— Ba da, știu! exclamă el pe un ton aproape convingător. Bărbatu' ăla; arată în direcția în care o luase trăsura. El și nevasta lui. Aia-i casa lor. Îi tot văd cum vin și pleacă.

Judecând după statura și constituția lui firavă, Rebekah nu credea ca băiatul să aibă mai mult de șapte-opt ani. Trupul lui slăbuț nu părea să aibă parte de mese regulate, iar haina subțiată îi era zdrențuită la guler și complet lipsită de nasturi. Totuși, puștiul avea o șiretenie pe care Rebekah o văzuse și la copiii străzii din Viena. O agerime pe care o admira și o compătimea totodată.

Niciun copil n-ar trebui să trăiască pe străzi, fără un cămin, fără un loc unde să fie la adăpost de rele. Nu că a avea un cămin garanta neapărat siguranța unui copil – Rebekah o știa prea bine.

Venindu-i brusc o idee, își puse jos valiza. Ea nu crescuse pe străzi, dar asta nu însemna că era o ingenuă. Băgă mâna în poșetă, hotărând ca, indiferent de rezultat, să lase în mâinile Domnului decizia cu privire la întoarcerea ei acasă, și să accepte acea decizie.

– Am să cumpăr *un* ziar pentru mine; înfruntă încruntătura puștiului cu o expresie fermă. Și încă unul pentru altcineva. Și am să-ți mai dau, pe deasupra, încă cinci cenți dacă te învoiești să îmi faci un serviciu.

Băiatul își îngustă, neîncrezător, ochii.

– Ce serviciu?

– Să duci cel de-al doilea ziar la casa de peste drum. Bate la ușă și când vine să îți deschidă menajera – căci Rebekah era convinsă că ea va deschide – roag-o să îi dea gazeta doamnei Ledbetter. *Dacă* doamna Ledbetter e acasă.

– Știam eu că tragi cu ochiu! rânji puștiul.

Rebekah îl privi impasibilă.

– Vrei să câștigi cei cinci cenți în plus ori ba?

Băiatul își ajustă șapca pe cap.

– Și, dacă nu-i acasă, n-o să-mi dai banii?

– Ba da. Ai să primești oricum cei 15 cenți pe care ți i-am promis. Ei, ce zici? Ești de acord?

Copilul îi susținu privirea, apoi dădu încet din cap, cumpănind parcă o alternativă nerostită.

– Bine. O să fac așa cum mi-ai cerut.

Rebekah luă ziarul și apăsă trei monede de câte 5 cenți în palma lui murdară. Ochii căprui ai băiatului scânteiară, și ea îl înșfăcă de mâneca hainei – știa prea bine cât repede pot să alerge ștregarii aceștia.

– Te previn, tinere – sunt iute de picior. Vezi să te ții de cuvânt, dacă nu vrei să fii fugărit pe stradă de o fată.

Băiatul râse pe înfundate.

– Da' dumneata nu ești fată, ci femeie-n toată regula. Și femeile nu aleargă niciodată pe stradă.

– Dar eu alerg, ripostă ea, privindu-l pe sub gene.

Rânjetul pieri de pe chipul puștiului și, înainte ca acesta să se răsucească pe călcâie, Rebekah fu sigură că văzu în ochii lui un licăr de amuzament – și de admirație.

Din ascunzătoarea ei din spatele copacului, îl privi cum se oprește pe marginea drumului, așteptând să treacă niște trăsură. Rebekah își strânse gulerul pelerinei în jurul gâtului și simți cum stomacul îi freamătă iar de emoție, cum se întâmpla ori de câte ori se gândea cum va fi să își revadă mama după atâția ani de zile.

Spre deosebire de bunica ei, care o vizitase în Austria din doi în doi ani, petrecând de fiecare dată câteva luni alături de ea, măicăsa nu-i făcuse nici măcar o singură vizită – cu toate că bunica Carrington se oferise să acopere ea costurile călătoriei. Ceea ce o duruse mai mult decât lăsase vreodată să se întrevadă în scrisorile trimise acasă. În copilărie, fusese mereu mai apropiată de tatăl ei, un om blajin care o înconjurase cu dragoste și răbdare. Mamăsa nu o neglijase nici ea câtuși de puțin, dar amintirea atenției primite din partea acesteia era știrbită de cea a firii ei reci și cicălitoare. O critica tot timpul, de parcă nimic din ce făcea Rebekah nu s-ar fi ridicat la înălțimea așteptărilor.

Totuși, Rebekah nu își amintea exact când se căscase această prăpastie între ele. Cândva după moartea tatălui ei. Ba nu... Pierderea le-a schimbat fără doar și poate viețile, dar nu...

Ruptura a survenit după ce mama ei s-a măritat cu Barton Ledbetter. Atunci a devenit aceasta mai rece, mai distantă. Și... mult mai severă.

Își scriseseră, firește, de-a lungul anilor. Din ce în ce mai rar pe măsură ce trecea timpul. Cu toate astea, Rebekah continua s-o iubească și știa că, în felul ei bizar, și mama sa o iubește. Chiar și așa, gândul revederii o tulbura.

Obosită în urma călătoriei și măcinată de incertitudine, își masă mușchii încordați de la baza gâtului. Deși nu trecuseră nici două ceasuri de când revenise în Nashville, știa că nici orașul, nici casa ei părintească nu i se vor mai părea vreodată un veritabil cămin.

Într-o clipită, puștiul traversă în fugă strada, ocolind cu dibăcie o căruță încărcată cu lemne. Fără să audă, chipurile, șuvoiul de sudalme pe care îl revărsă căruțașul asupra lui, băiatul o porni spre casă, apoi, părând să se răzgândească brusc, se opri locului.